

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Asan/24/2019
Identifikačné číslo spisu: 2018200265
Dátum vydania rozhodnutia: 07.04.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Zemková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2018200265.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: G.. A. K. R., D., U.. XX. K. XXXX, R. N. H. XXX, N. H., proti žalovanému: Okresný úrad Trnava, odbor opravných prostriedkov, so sídlom Vajanského 2, Trnava, za účasti ďalšieho účastníka: D.. N.. C.. G. Š., D., A. F. Z. H. F., so sídlom T. XX, F., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-TT-OOP1-2018/002450-01 zo dňa 4. januára 2018, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/109/2018-31 zo dňa 6. decembra 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

Účastníkom konania náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1.

1. Napadnutým uznesením Krajský súd v Trnave podľa § 98 ods. 1 písm. e/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“ alebo „Správny súdny poriadok“) odmietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-TT-OOP1-2018/002450-01 zo dňa 4. januára 2018, ktorým žalovaný postupom podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „Správny poriadok“) zamietol odvolanie žalobkyne a odvolaním napadnuté prvostupňové rozhodnutie Okresného úradu Trnava, odboru všeobecnej vnútornej správy č. OU-TT-OVVS2-2017/010046, Pr. č. 282/2017 zo dňa 10. mája 2017 potvrdil. Predmetným rozhodnutím prvostupňový orgán verejnej správy podľa § 76 ods. 1 písm. a/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „zákon o priestupkoch“) zastavil konanie vo veci priestupku na úseku práva na prístup k informáciám podľa § 42a ods. 1 zákona o priestupkoch, ktorého sa mal dopustiť D.. N.. C.. G. Š., D., rektor Trnavskej univerzity v Trnave tým, že ako zástupca Trnavskej univerzity v Trnave v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „zákon č. 211/2000 Z. z.“) nesprístupnil požadované informácie na základe žiadosti žalobkyne zo dňa 7.

februára 2017, týkajúce sa sprístupnenia po a) všetkých zápisníc Grémia rektora Trnavskej univerzity v Trnave za obdobie od 01.10.2010 do 07.02.2017, po b) všetkých zápisníc Kolégia rektora Trnavskej univerzity v Trnave za obdobie od 01.10.2010 do 07.02.2017 a po c) všetkých zápisníc Vedeckej rady Trnavskej univerzity v Trnave za obdobie od 01.10.2010 do 07.02.2017, a to z dôvodu, že skutok, o ktorom sa konalo, nie je priestupkom. Žalobkyni bola zároveň uložená povinnosť uhradiť štátu trovy konania podľa § 79 ods. 1 zákona o priestupkoch vo výške 16,- eur, a to do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia. V otázke náhrady spôsobenej škody bola žalobkyňa odkázaná na súd alebo iný príslušný orgán.

2. Krajský súd v Trnave v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že konanie v správnom súdnictve má kontradiktórnu povahu, preto sú účastníkmi konania v zásade žalobca a žalovaný. Okrem týchto osôb sú účastníkmi konania vždy vymedzení zákonom. Okruh osôb, ktoré môžu vystupovať na strane žalobcu upravuje § 178 SSP, z ktorého vyplýva obmedzenie procesnej legitímácie len na tie fyzické a právnické osoby, ktoré boli účastníkmi administratívneho konania a ktoré o sebe tvrdia, že ako účastníci administratívneho konania boli rozhodnutím orgánu verejnej správy ukrátené na svojich právach alebo právom chránených záujmoch. Krajský súd na tomto mieste zdôraznil, že samotné tvrdenie žalobkyne (ďalej v texte aj „žalobca“) o tom, že bola ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch, však nepostačuje. S takýmto tvrdením musí korešpondovať jej subjektívne oprávnenie, ktoré vychádza z konkrétneho právneho predpisu. Pokiaľ sa žalobca domáha ochrany cudzích práv alebo ak žiada ochranu svojho práva, aj keď v skutočnosti o jeho právo nejde, žaloba je podaná neoprávnenou osobou. Keďže žiaden iný subjekt nie je aktívne legitimovaný na podanie žaloby v prospech inej osoby, nemôže byť aktívne legitimovaný na podanie žaloby ani v jej neprospech.

3. Krajský súd poukázal na skutočnosť, že v predmetnej právnej veci správnu žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného podala žalobkyňa. Predmetom súdneho prieskumu malo byť rozhodnutie žalovaného č. k. OU-TT-OOP1-2018/002450-01 zo dňa 4. januára 2018, ktorým žalovaný rozhodoval ako odvolací orgán v konaní o odvolaní žalobkyne podanému proti rozhodnutiu Okresného úradu Trnava, odboru všeobecnej vnútornej správy č. OU-TT-OVVS2-2017/010046, Pr. č. 282/2017 zo dňa 10. mája 2017. Predmetná žaloba žalobkyne preto predstavuje správnu žalobu vo veciach správneho trestania.

4. V rámci správneho trestania sa možno stretnúť s viacerými účastníkmi administratívneho konania stojacimi „proti sebe“ ako navrhovateľom trestania a osobou, ktorá má byť potrestaná. Návrh na potrestanie môže mať pritom charakter realizácie verejnomocenského oprávnenia, kontrolnej činnosti v rámci záujmovej samosprávy alebo súkromnoprávnej ochrany. Pre všetkých týchto navrhovateľov ako nesporných účastníkov administratívneho konania však platí, že potrestaním alebo nepotrestaním osoby, voči ktorej ich návrh smeroval, nemôžu byť priamo dotknutí na svojich subjektívnych právach. Žalobca ako navrhovateľ priestupkového konania v zmysle ustanovenia § 72 písm. d/ v spojení s § 68 ods. 1 zákona o priestupkoch nie je rozhodnutím vydaným v rámci priestupkového konania ukrátený na svojich právach, pretože rozhodnutie o priestupku sa osobne týka iba osoby obvinenej z priestupku a svojimi účinkami nezasahuje do právnej sféry žalobcu a nespôsobuje ani zmenu jeho právneho postavenia.

5. Krajský súd považoval za nesporné, že žalobkyňa bola ako navrhovateľka účastníkom priestupkového konania v zmysle ustanovenia § 72 písm. d/ v spojení s ustanovením § 68 ods. 1 zákona o priestupkoch. V priestupkovom konaní sa však rozhodovalo o obvinení z priestupku a uložení sankcie D.. N.. C.. G. Š., D.., rektorovi Trnavskej univerzity v Trnave a týmto rozhodnutím o zastavení konania z dôvodu, že skutok, o ktorom sa koná, nie je priestupkom, nebola žalobkyňa ukrátená na právach, pretože rozhodnutie o priestupku sa osobne týka iba osoby obvinenej z priestupku a svojimi účinkami nezasahuje do právnej sféry žalobkyne a nespôsobuje ani zmenu jej právneho postavenia. Navrhovateľ, ktorý je účastníkom priestupkového konania na úseku práva na prístup k informáciám, nie je osobou oprávnenou na podanie žaloby o preskúmanie rozhodnutia o priestupku, pretože rozhodnutie o priestupku inej osoby nespôsobuje ukrátenie na právach v jeho právnej sfére. Vzhľadom na uvedené, „pocit“ žalobkyne o jej poškodení na práve na informácie je z hľadiska priznania aktívnej procesnej legitímácie na podanie žaloby pri zastavení priestupkového konania proti konkrétnej fyzickej osobe odlišnej od žalobkyne

nepostačujúci, a teda aj právne irelevantný, i keď konanie o priestupku bolo začaté na jej návrh. Na základe vyššie špecifikovaných dôvodov krajský súd vyslovil záver, že v danom prípade žalobkyňa nie je oprávnenou osobou na podanie žaloby o preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia.

6. Uvedený záver o absencii priameho dotyku na subjektívnych právach žalobkyne a teda i o neunesení aktívnej žalobnej legitímácie prešiel aj kontrolou ústavnosti. Krajský súd na podporu svojej argumentácie poukázal konkrétne na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3SŽi/10/2009 zo dňa 21. apríla 2010, vo vzťahu ku ktorému Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodoval uznesením sp. zn. IV. ÚS 242/2011 zo dňa 9. júna 2011, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6SŽo/434/2009 zo dňa 28. septembra 2010, vo vzťahu ku ktorému Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodoval uznesením sp. zn. I. ÚS 166/2011 zo dňa 9. júna 2011, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5SŽi/2/2011 zo dňa 24. februára 2011, vo vzťahu ku ktorému Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodoval uznesením sp. zn. II. ÚS 259/2011 zo dňa 4. júla 2012, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6SŽi/2/2011 zo dňa 30. marca 2011, vo vzťahu ku ktorému Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodoval uznesením sp. zn. IV. ÚS 228/2011 zo dňa 2. júna 2011.

2.

7. Včas podanou kasačnou sťažnosťou sa žalobkyňa domáhala, aby kasačný súd napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/109/2018-31 zo dňa 6. decembra 2018 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne, aby uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/109/2018-31 zo dňa 6. decembra 2018 zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného č. OU-TT-OOP1-2018/002450-01 zo dňa 4. januára 2018 zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie, a to z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f/, g/, h/ a j/ SSP.

8. Žalobkyňa v kasačnej sťažnosti namietala, že napadnuté uznesenie krajského súdu je formalistické, nesprávne, nezákonné, nezrozumiteľné, nepreskúmateľné, zmätočné pre nedostatok dôvodov a rozporné s princípmi materiálneho právneho štátu, pričom jeho odôvodnenie nespĺňa požiadavku presvedčivosti. Napadnutým uznesením bolo podľa názoru žalobkyne porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

9. Vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci správnym súdom a žalovaným žalobkyňa uviedla, že žalovaný pri rozhodovaní vychádzal z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a nesprávne vec posúdil, pričom konal v rozpore s ustanovením § 57 zákona o priestupkoch. V rozhodnutí žalovaného podľa názoru žalobkyne absentuje dostatočné odôvodnenie a vysporiadanie sa so základnými námietkami, ktoré sú pre rozhodnutie veci relevantné.

10. Žalobkyňa označila za formalistické taktiež rozhodnutie krajského súdu, ktorý sa podľa jej názoru žiadnym spôsobom nevyrovnal s námietkami uvedenými v správnej žalobe.

11. Žalobkyňa špecifikovala dôvody, pre ktoré nesúhlasí s rozhodnutím žalovaného, pričom zdôraznila, že podstatu správnej žaloby tvorilo tvrdenie, že žalovaný a prvostupňový správny orgán tým, že nepostupoval v administratívnom konaní v súlade s § 57 zákona o priestupkoch, nesprávne a nezákonne uložil žalobkyni trovy konania, a takýmto spôsobom uložil žalobkyni vyššiu povinnosť, ako pripúšťa zákon o priestupkoch. Z uvedeného dôvodu žalobkyňa tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch, čím je daná jej žalobná legitímácia. Žalobkyňa zastáva názor, že v prípade, ak by žalovaný a prvostupňový správny orgán postupoval v súlade s § 57 zákona o priestupkoch, o trovách konania by voči žalobkyni rozhodol iba raz, a to vo výške 16 eur, pričom nezákonným postupom jej uložil trovy konania celkovo vo výške 384 eur (predmetom súdneho preskúmania sú rozhodnutia, v ktorých boli uložené trovy konania vo výške 160 eur).

12. V ďalších častiach kasačnej sťažnosti sa žalobkyňa zaoberala právom na odôvodnenie rozhodnutia, poukazujúc na vybrané rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu

Slovenskej republiky (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 84/1994 zo dňa 20. júna 1996, 94/1997 zo dňa 26. júna 1997, rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4SŽ/34/1997, sp. zn. 4SŽ/35/1997 zo dňa 28. novembra 1997, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 143/2002 zo dňa 5. novembra 2002).

13. Žalobkyňa vyjadrila nesúhlas s názorom krajského súdu v otázke absencie jej aktívnej procesnej legitímácie na podanie správnej žaloby, argumentujúc, že je nepochybné, že rozhodnutím žalovaného boli jej práva a právom chránené záujmy priamo dotknuté, a to konkrétne uložením povinnosti o náhrade trov administratívneho konania, uloženie a výšku ktorých vzhľadom na nezákonný postup žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu namieta. Povinnosť uhradiť trovy konania bola uložená priamo žalobkyni, preto je v intenciách § 2 ods. 2 a § 178 ods. 1 SSP oprávnená sa domáhať preskúmania rozhodnutí žalovaného, a to v rozsahu povinnosti uloženej priamo žalobkyni.

3.

14. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobkyne vyjadril písomným podaním, doručeným Krajskému súdu v Trnave dňa 6. marca 2019, v ktorom navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/109/2018-31 zo dňa 6. decembra 2018 ako nedôvodnú zamietol. Žalovaný uviedol, že s kasačnou sťažnosťou žalobkyne v celom rozsahu nesúhlasí a má za to, že krajský súd rozhodol správne a zákonne.

4.

15. Ku kasačnej sťažnosti žalobkyne sa vyjadril aj ďalší účastník, a to písomným podaním, doručeným Krajskému súdu v Trnave dňa 12. apríla 2019, v ktorom označil argumentáciu žalobkyne obsiahnutú v kasačnej sťažnosti za účelovú a zavádzajúcu, konštatujúc, že uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/109/2018-31 zo dňa 6. decembra 2018 považuje v celom rozsahu za správne, zákonné a dostatočne odôvodnené.

16. Ďalší účastník sa v celom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím žalovaného č. OU-TT-OOP1-2018/002450-01 zo dňa 4. januára 2018, ktorým zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil napadnuté prvostupňové rozhodnutie Okresného úradu Trnava, odboru všeobecnej vnútornej správy č. OU-TT-OVVS2-2017/010046, Pr. č. 282/2017 zo dňa 10. mája 2017.

17. Ďalší účastník označil tvrdenie žalobkyne, že žalovaný sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s jej námietkami, za zavádzajúce. Rozhodnutie žalovaného bolo podľa názoru ďalšieho účastníka vydané v súlade so zásadami správneho konania a nebolo porušené žiadne procesné právo žalobkyne.

18. Vo vzťahu k námietke žalobkyne týkajúcej sa uloženia povinnosti nahradiť trovy konania štátu ďalší účastník poukázal na § 79 ods. 1 zákona o priestupkoch, zo znenia ktorého vyplýva, že občanovi, ktorý bol uznaný vinným z priestupku, ako aj navrhovateľovi, ak bolo konanie začaté na jeho návrh zastavené podľa § 76 ods. 1 písm. a/, b/, c/ alebo j/, uloží sa povinnosť uhradiť trovy spojené s prejednaním priestupku. Trovy konania sa uhrádzajú paušálnou sumou, ktorú ustanoví Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky po dohode s Ministerstvom financií Slovenskej republiky všeobecne záväzným právnym predpisom. S prihliadnutím na znenie predmetného ustanovenia ďalší účastník konštatoval, že prvostupňový správny orgán postupoval správne, keď uložil žalobkyni povinnosť uhradiť trovy konania.

19. Ďalší účastník v nasledujúcich častiach svojho vyjadrenia poukázal na jednotlivé argumenty krajského súdu, odôvodňujúce záver, že žalobkyňa nebola v prejednávanej veci aktívne procesne legitímovaná na podanie správnej žaloby, s obsahom ktorých sa v plnej miere stotožňuje. Ďalší účastník zároveň zdôraznil, že z rozhodovacej praxe súdov vyplýva, že navrhovateľ, ktorý je účastníkom priestupkového konania na úseku práva na prístup k informáciám, nie je osobou oprávnenou na podanie žaloby o preskúmanie rozhodnutia o priestupku, pretože rozhodnutie o priestupku inej osoby nespôsobuje ukrátenie na právach v jeho právnej sfére.

20. V súvislosti s námietkou žalobkyne, že jej nezákonným rozhodnutím žalovaného vznikla materiálna

škoda, ďalší účastník poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžo/233/2009 zo dňa 22. februára 2011, na základe záverov ktorého konštatoval, že žalobkyňa by bola oprávnená domáhať sa preskúmania zákonnosti rozhodnutia vydaného v priestupkovom konaní len v tej časti, ktorá by sa týkala náhrady škody. Predmetom súdneho prieskumu na návrh žalobkyne preto nemohlo byť rozhodnutie o zastavení priestupkového konania z dôvodu, že obvinenému nebolo preukázané spáchanie skutku, ktorý sa mu kládol za vinu. Žalobkyňa si tak svoj nárok na náhradu škody mala uplatniť v rámci občianskeho súdneho konania.

21. Ďalší účastník označil za neopodstatnenú taktiež námietku žalobkyne týkajúcu sa postupu krajského súdu, ktorý nespojil žaloby žalobkyne smerujúce proti viacerým samostatným rozhodnutiam na spoločné konanie. Ďalší účastník poukázal na skutočnosť, že napádané rozhodnutia sa týkali rôznych priestupkov a rôznych osôb, ktoré sa mali podľa názoru žalobkyne uvedených priestupkov dopustiť. Z uvedeného dôvodu krajský súd postupoval správne, keď vyhodnotil, že spoločné konanie v predmetnej veci nie je vhodné.

5.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd v zmysle § 438 ods. 2 SSP, preskúmal napadnuté uznesenie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP).

23. Podľa § 2 ods. 1 a 2 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

24. Podľa § 454 SSP, na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

25. Z obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu mal Najvyšší súd Slovenskej republiky za preukázané, že Okresný úrad Trnava, odbor všeobecnej vnútornej správy rozhodnutím č. OU-TT-OVVS2-2017/010046, Pr. č. 282/2017 zo dňa 10. mája 2017 zastavil konanie vo veci priestupku na úseku práva na prístup k informáciám podľa § 42a ods. 1 zákona o priestupkoch, ktorého sa mal dopustiť D.. N.. C.. G. Š., D., rektor Trnavskej univerzity v Trnave tým, že ako zástupca Trnavskej univerzity v Trnave v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení účinnom v rozhodujúcom období, nesprístupnil požadované informácie na základe žiadosti žiadateľky G.. A. K. R., D. zo dňa 7. februára 2017, týkajúce sa sprístupnenia po a) všetkých zápisníc Grémia rektora Trnavskej univerzity v Trnave za obdobie od 01.10.2010 do 07.02.2017, po b) všetkých zápisníc Kolégia rektora Trnavskej univerzity v Trnave za obdobie od 01.10.2010 do 07.02.2017 a po c) všetkých zápisníc Vedeckej rady Trnavskej univerzity v Trnave za obdobie od 01.10.2010 do 07.02.2017, a to z dôvodu, že skutok, o ktorom sa konalo, nie je priestupkom.

26. Proti predmetnému prvostupňovému správne rozhodnutiu podala žalobkyňa odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. OU-TT-OOP1-2018/002450-01 zo dňa 4. januára 2018 tak, že odvolanie žalobkyne zamietol a rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa potvrdil.

6.

27. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

28. Podľa § 6 ods. 2 písm. b/ SSP, správne súdey rozhodujú v konaniach o správnych žalobách vo veciach správneho trestania.

29. Podľa § 23 ods. 1 SSP na krajskom súde vo veciach správneho súdnictva konajú a rozhodujú sudcovia správneho kolégia v trojčlenných senátoch zložených z predsedu a dvoch sudcov.

30. Podľa § 23 ods. 2 písm. a/ SSP sudca na krajskom súde koná a rozhoduje o správnych žalobách vo veciach správneho trestania podaných proti rozhodnutiu alebo opatreniu o priestupku.

31. Podľa § 97 SSP, ak tento zákon neustanovuje inak, správny súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže správny súd konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“).

32. Podľa § 177 ods. 1 SSP, správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

33. Podľa § 177 ods. 2 SSP, ochrany iných ako subjektívnych práv sa môže domáhať len prokurátor alebo subjekt výslovne na to oprávnený zákonom.

34. Podľa § 178 ods. 1 SSP, žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

35. Podľa § 42a ods. 1 zákona o priestupkoch, priestupku sa dopustí aj ten, kto vedome vydá a zverejní nepravdivé, neúplné informácie, kto poruší povinnosť určenú osobitným predpisom, alebo ten, kto vydaním rozhodnutia alebo vydaním príkazu, alebo iným opatrením zapríčini porušenie práva na sprístupnenie informácií.

36. Podľa § 67 ods. 1 zákona o priestupkoch, priestupky sa prejednávajú z úradnej povinnosti, ak nejde o priestupky, ktoré sa prejednávajú len na návrh (§ 68 ods. 1).

37. Podľa § 68 ods. 1, veta prvá zákona o priestupkoch, priestupky podľa § 42a a § 49 ods. 1 písm. a) sa prejednávajú len na návrh postihnutej osoby alebo jej zákonného zástupcu alebo opatrovníka (ďalej len "navrhovateľ").

38. Podľa § 72 písm. d/ zákona o priestupkoch, v konaní o priestupku sú účastníkmi konania navrhovateľ, na návrh ktorého bolo začaté konanie o priestupku podľa § 68 ods. 1.

39. Podľa § 79 ods. 1 zákona o priestupkoch, občanovi, ktorý bol uznaný vinným z priestupku, ako aj navrhovateľovi, ak bolo konanie začaté na jeho návrh zastavené podľa § 76 ods. 1 písm. a), b), c) alebo j), uloží sa povinnosť uhradiť trovy spojené s prejednaním priestupku. Trovy konania sa uhrádzajú paušálnou sumou, ktorú ustanoví Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky po dohode s Ministerstvom financií Slovenskej republiky všeobecne záväzným právnym predpisom.

7.

40. Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti žalobkyne vo vzťahu k napadnutému uzneseniu Krajského súdu v Trnave po tom, ako sa oboznámil s obsahom súdneho a k nemu pripojeného administratívneho spisu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

41. Spornou v prejednávanej veci bola otázka aktívnej procesnej legitímácie žalobkyne na podanie správnej žaloby vo veciach správneho trestania, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-TT-OOP1-2018/002450-01 zo dňa 4. januára 2018, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobkyne a odvolaním napadnuté prvostupňové rozhodnutie Okresného úradu

Trnava, odboru všeobecnej vnútornej správy č. OU-TT-OVVS2-2017/010046, Pr. č. 282/2017 zo dňa 10. mája 2017 potvrdil. Predmetným rozhodnutím prvostupňový orgán verejnej správy podľa § 76 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch zastavil konanie vo veci priestupku na úseku práva na prístup k informáciám podľa § 42a ods. 1 zákona o priestupkoch, ktorého sa mal dopustiť D.. N.. C.. G. Š., D., rektor Trnavskej univerzity v Trnave, a to z dôvodu, že skutok, o ktorom sa konalo, nie je priestupkom. Druhým výrokom predmetného rozhodnutia bola žalobkyni uložená povinnosť uhradiť štátu trovy konania podľa § 79 ods. 1 zákona o priestupkoch vo výške 16,- eur do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia a v otázke náhrady spôsobenej škody bola žalobkyňa odkázaná na súd alebo iný príslušný orgán.. S ohľadom na charakter a štruktúru rozhodnutia je zrejmé, že výrok o zastavení konania o priestupku predstavuje hlavný, primárny výrok daného rozhodnutia a výrok o trovách konania a nárokoch poškodeného sú závislé, sekundárne výroky, ktoré sa naň viažu.

42. Najvyšší súd Slovenskej republiky predtým, ako pristúpil k preskúmaniu veci v intenciách podanej kasačnej sťažnosti a námietok v nej vyjadrených konštatoval, že prioritnou povinnosťou správneho súdu, predchádzajúcou meritórnemu prejednaníu veci, je preskúmanie procesných podmienok konania, medzi ktoré patrí aj aktívna vecná legitímácia žalobcu na podanie správnej žaloby.

43. Súdny prieskum pri všeobecnej správnej žalobe, obdobne ako pri správnej žalobe vo veciach správneho trestania (v zmysle § 194 ods. 2 SSP, závery týkajúce sa aktívnej vecnej legitímácie na podanie všeobecnej správnej žaloby sú s prihliadnutím na subsidiárne použitie ustanovení o konaní o všeobecnej správnej žalobe primerane aplikovateľné aj v konaní o žalobe vo veciach správneho trestania.), je nevyhnutne spojený s prepojením dopadu rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy na subjektívne práva žalobcu. Vo všeobecnosti Správny súdny poriadok vymedzuje účel podania správnej žaloby v ustanovení § 177, pričom tento prioritne smeruje k ochrane subjektívnych práv žalobcu. Z logiky veci vyplýva, že ochrany subjektívnych práv sa môžu dovoliavať iba tie subjekty, o ktorých práva, právom chránené záujmy a povinnosti sa v prejednávanej veci jedná. Inými slovami povedané, v prípade ochrany subjektívnych práv, táto prislúcha iba fyzickým a právnickým osobám, ktoré tvrdia, že na nich boli ukrátené ako účastníci administratívneho konania.

44. Správny súdny poriadok zároveň vymedzuje výnimky, kedy správna žaloba nemusí smerovať k ochrane subjektívnych práv žalobcu. Konkrétne v ustanovení § 177 ods. 2 SSP zákonodarca priznáva možnosť domáhať sa preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného aj iným subjektom, ako sú účastníci administratívneho konania, avšak okruh týchto osôb zároveň striktne ohraničuje na osobu prokurátora a subjekty, ktoré sú na realizáciu uvedeného procesného úkonu výslovne oprávnené osobitným zákonom.

45. Z vyššie uvedeného vyplýva, že všeobecnou správnu žalobou sa žalobca buď domáha ochrany svojich subjektívnych práv (§ 177 ods. 1 SSP), alebo sa domáha ochrany zákonnosti (§ 177 ods. 2 SSP), pričom ochrany zákonnosti sa môžu domáhať len prokurátor, alebo subjekt na to výslovne oprávnený zákonom.

46. Pokiaľ ide o otázku eventuálneho splnenia podmienok aktívnej procesnej legitímácie žalobkyne, založenej na základe ustanovenia § 177 ods. 2 SSP, ktorá sa neviaže na subjektívne práva konkrétneho účastníka administratívneho konania, ktoré by mali byť napadnutým rozhodnutím negatívne dotknuté, Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že v danom prípade, kedy vystupuje v pozícii žalobcu navrhovateľ, na návrh ktorého bolo začaté konanie o priestupku podľa § 68 ods. 1 zákona o priestupkoch, neexistuje právna norma, ktorá by výslovne splnomocňovala takúto osobu na podanie správnej žaloby.

47. V kontexte vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky označil postup Krajského súdu v Trnave, ktorý sa v napadnutom uznesení zaoberal otázkou, či žalobkyňa spĺňala podmienky aktívnej vecnej legitímácie ako účastník administratívneho konania podľa § 177 ods. 1 a § 178 ods. 1 SSP, za správny a v súlade so zákonom.

48. Vo vzťahu k aktívnej žalobnej legitímácii fyzických a právnických osôb Správny súdny poriadok v ustanovení § 178 ods. 1 SSP vymedzuje dve základné podmienky, ktoré musia byť splnené kumulatívne, a to podmienku účastníctva v administratívnom konaní, v ktorom bolo vydané žalobou napadnuté rozhodnutie alebo opatrenie orgánu verejnej správy a podmienku ukrátenia na subjektívnych právach žalobcu, spojené s vydaním žalobou napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy. Správny súd je povinný posudzovať splnenie uvedených podmienok na strane žalobcu v každom štádiu súdneho konania.

49. Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval, obdobne ako aj krajský súd za nespochybniteľné, že žalobkyňa bola normatívne vymedzeným účastníkom administratívneho (priestupkového) konania v postavení navrhovateľa podľa § 68 ods. 1 zákona o priestupkoch, čím splnila prvú podmienku vyplývajúcu z § 177 ods. 1, resp. § 178 ods. 1 SSP.

50. Druhým predpokladom aktívnej vecnej legitímácie žalobcu je ukrátenie na individuálnych právach, ktoré sa musí prejavovať v subjektívnej sfére žalobcu. Pod pojmom subjektívne právo je potrebné rozumieť vlastné hmotné alebo procesné práva alebo právom chránené záujmy konkrétneho žalobcu, ktoré mu priznáva osobitný právny predpis. Inými slovami vyjadrené, fyzická alebo právnická osoba sa nemôže všeobecnou správnu žalobou domáhať ochrany subjektívnych práv inej osoby, resp. pod jej subjektívne práva nemožno podradiť také účinky rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy, ktoré neovplyvňujú jej právnu pozíciu, t.j. nezasahujú do jej právnej sféry, ani nespôsobujú zmenu jej právneho postavenia (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3SŽi/10/2009 zo dňa 21. apríla 2010, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6SŽi/2/2011 zo dňa 30. marca 2011, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6SŽo/434/2009 zo dňa 28. septembra 2010, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5SŽi/2/2011 zo dňa 24. februára 2011).

51. Pokiaľ ide o otázku ukrátenia na subjektívnych právach žalobcu, vystupujúceho v postavení navrhovateľa konania o priestupku, na tomto mieste možno poukázať na doterajšiu ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá prešla aj následným testom ústavnosti viacerými rozhodnutiami Ústavného súdu Slovenskej republiky.

52. V predmetnom kontexte Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 166/2011 zo dňa 9. júna 2011 konštatoval, že: „Rozhodnutie o priestupku sa týka iba osoby obvinenej z priestupku, a teda nezasahuje do právnej sféry sťažovateľa a ani nespôsobuje zmenu jeho právneho postavenia.“

53. Obdobný záver zaujal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 3SŽi/1/2011 zo dňa 31. mája 2011 „Ak určité osoby majú možnosť vyvolať priestupkové konanie svojim návrhom, tak potom prejednanie priestupku je výlučne v záujme týchto osôb. Avšak tento ich záujem na potrestaní páchatel'a nie je také právo, ktorého ochrany by sa mohli domáhať podľa druhej hlavy piatej časti OSP.“ Predmetné rozhodnutie prešlo testom ústavnosti, keď Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 143/2012 zo dňa 15. marca 2012 uviedol, že v danom prípade najvyšší súd náležite vysvetlil, prečo sťažovateľ, na základe návrhu ktorého bolo začaté konanie o priestupku, aj keď bol účastníkom tohto konania, nemohol byť rozhodnutím ministerstva vnútra ukrátený na svojich právach a podanú ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

54. Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3SŽi/10/2009 zo dňa 21. apríla 2010 vyplýva, že „Aktívna procesná legitímácia žalobcu ako procesná podmienka v zmysle § 250 ods. 2 OSP, ktorá robí procesný subjekt osobou oprávnenou na podanie žaloby, v sebe zahŕňa kumulatívne dva predpoklady, a to postavenie účastníka správneho konania a súčasne ukrátenie na právach napadnutým rozhodnutím, vydaným v správnom konaní.

V priestupkovom konaní sa rozhoduje o obvinení z priestupku a uložení sankcie inej osobe ako navrhovateľovi priestupkového konania a týmto rozhodnutím nemôže byť navrhovateľ priestupkového konania ukrátený na právach, pretože rozhodnutie o priestupku sa osobne týka iba osoby obvinenej z priestupku a svojimi účinkami nezasahuje do právnej sféry navrhovateľa priestupkového konania ani nespôsobuje zmenu jeho právneho postavenia.“

55. Voči vyššie citovanému rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bola podaná ústavná sťažnosť, ktorá bola rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 242/2011 zo dňa 9. júna 2011 odmietnutá ako zjavne neopodstatnená. „Na aktívnu legitímáciu na podanie žaloby o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu podľa druhej hlavy piatej časti OSP (Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) nestačí, že žalobca bol účastníkom správneho konania (alebo sa s ním v správnom konaní malo ako s účastníkom konať), ale zároveň musel byť ako účastník správneho konania rozhodnutím, preskúmania zákonnosti ktorého sa domáha, ako aj postupom správneho orgánu na svojich právach ukrátený. Postavenie účastníka v správnom konaní ešte nevedie k naplneniu podmienky dotknutosti, resp. ukrátenia práv žalobcu.“

56. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 5SŽi/2/2011 zo dňa 24. februára 2011 konštatoval, že „V konaní pred správnymi orgánmi žalobca nebol účastníkom správneho konania, ale vystupoval ako oznamovateľ spáchania priestupku konkrétnymi, ním označenými osobami. Žalobca potom nemohol byť rozhodnutím správnych orgánov nijako ukrátený na svojich právach, nebola mu týmito rozhodnutiami uložená žiadna sankcia, povinnosť, oprávnenie. Taktiež neboli dotknuté žiadne jeho právom chránené záujmy, nebol ani poškodeným.

Rozhodnutím o zastavení konania z dôvodu, že skutok, o ktorom sa koná, nie je priestupkom, nemohol byť žalobca ukrátený na svojich právach, pretože rozhodnutie o priestupku sa osobne týka iba osoby obvinenej z priestupku a svojimi účinkami neovplyvňuje právnu pozíciu žalobcu, t. j. nezasahuje do právnej sféry žalobcu ani nespôsobuje zmenu jeho právneho postavenia.“

57. Aj toto rozhodnutie prešlo testom ústavnosti rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 259/2011 zo dňa 4. júla 2012 „Aktívna procesná legitímácia žalobcu ako procesná podmienka v zmysle § 250 ods. 2 OSP, ktorá robí procesný subjekt osobou oprávnenou na podanie žaloby, zahŕňa v sebe kumulatívne dva predpoklady, a to postavenie účastníka správneho konania, a súčasne ukrátenie na právach napadnutým rozhodnutím vydaným v správnom konaní.

Rozhodnutím o zastavení konania z dôvodu, že skutok, o ktorom sa koná, nie je priestupkom, nemohol byť sťažovateľ ukrátený na svojich právach, pretože rozhodnutie o priestupku sa osobne týka iba osoby obvinenej z priestupku a svojimi účinkami neovplyvňuje právnu pozíciu sťažovateľa, teda nezasahuje do jeho právnej sféry a ani nespôsobuje zmenu jeho právneho postavenia.“

58. K obdobnému záveru, ako bol prezentovaný vo vyššie citovaných rozhodnutiach Najvyššieho a Ústavného súdu Slovenskej republiky sa priklonil Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v uznesení sp. zn. 6SŽi/2/2011 zo dňa 30. marca 2011 „Rozhodnutím o zastavení konania z dôvodu, že skutok, o ktorom sa koná, nie je priestupkom, nemohol byť navrhovateľ priestupkového konania ukrátený na svojich právach, pretože rozhodnutie o priestupku sa osobne týka iba osoby obvinenej z priestupku a svojimi účinkami neovplyvňuje právnu pozíciu navrhovateľa priestupkového konania, t. j. nezasahuje do právnej sféry navrhovateľa priestupkového konania ani nespôsobuje zmenu jeho právneho postavenia.“ Aj toto rozhodnutie prešlo testom ústavnosti rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 228/2011 zo dňa 2. júna 2011.

59. V uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8SŽi/21/2012 zo dňa 21. novembra 2013 tento uviedol, že „Len z postavenia navrhovateľa ako účastníka konania o priestupku, príp. jeho práva podať odvolanie proti tej časti rozhodnutia, ktorá sa týka vyslovenia viny obvineného z priestupku, nie je možné vyvodzovať jeho právo na preskúmanie rozhodnutia o priestupku súdom. Podmienky, ktoré musia byť splnené na to, aby súd mohol vec meritorne rozhodnúť, sú stanovené Občianskym súdnym poriadkom.

Ak určité osoby majú možnosť vyvolať priestupkové konanie svojím návrhom, tak potom prejednanie priestupku je výlučne v záujme týchto osôb. Avšak tento ich záujem na potrestaní páchatel'a nie je také právo, ktorého ochrany by sa mohli domáhať podľa druhej hlavy piatej časti OSP. Správne súdnictvo slúži na ochranu tých osôb, ktoré boli rozhodnutím správneho orgánu ukrátené na svojich právach.“

60. Z právnej úpravy, ako aj z vyššie uvedenej judikatúry Najvyššieho a Ústavného súdu Slovenskej

republiky vyplýva, že správne súdnictvo slúži predovšetkým na ochranu tých osôb, ktoré boli rozhodnutím alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátené na svojich právach. Zákonnodarca ustanovil obmedzenia a podmienky súdnej kontroly v správnom súdnictve v ustanoveniach Správneho súdneho poriadku. Na aktívnu legitimáciu na podanie žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a opatrenia orgánu verejnej správy správnym súdom nestačí, že žalobca bol účastníkom správneho konania (alebo sa s ním v správnom konaní malo ako s účastníkom konať), ale zároveň musel byť ako účastník správneho konania rozhodnutím, preskúmania zákonnosti ktorého sa domáha, ako aj postupom správneho orgánu na svojich právach ukrátený. Správne súdnictvo tak nie je založené na verejnej žalobe (actio popularis), ktorá by umožnila komukoľvek podať žalobu o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu. Ukrátenie práv žalobcu musí byť v žalobe vyjadrené a podložené a aspoň potenciálne možné.

61. Kasačný súd zároveň nemohol opomenúť skutočnosť, že vo veci tej istej žalobkyne a totožného predmetu konania už bolo Najvyšším súdom Slovenskej republiky vydané uznesenie sp. zn. 8Asan/13/2019 zo dňa 28. novembra 2019, ktorým rozhodol tak, že uznesenie Krajského súdu v Trnave č.k. 20S/108/2018-33 zo 06. decembra 2018 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení tohto rozhodnutia konštatoval nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, keď dospel k záveru, že správny súd sa nevysporiadal s posúdením aktívnej vecnej legitimácie sťažovateľky vo vzťahu ku všetkým výrokom preskúmaného rozhodnutia individuálne, nakoľko žalobkyňa v podanej žalobe rozhodnutie žalovaného napádala, ako čo do výroku o zastavení priestupkového konania, tak aj čo do výroku o trovách konania.

62. Predmetné rozhodnutie však nie je v súlade s ustálenou judikatúrou, čo už konštatoval Najvyšší súd SR aj v uznesení sp. značka 6Asan/13/2019 zo dňa 24.marca 2020. Rovnako tak trpí absenciou dôvodov, na základe ktorých súd odmietol stabilizovanú výkladovú prax. Takýmto postupom nebol zachovaný jeden zo základných princípov materiálneho právneho štátu, ktorým je predvídateľnosť rozhodnutí orgánov súdnej moci a s nimi súvisiaci princíp právnej istoty, majúci v konečnom dôsledku dopad aj na rovnosť účastníkov súdneho konania. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na judikatúru ústavného súdu, týkajúcu sa predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a princípu, že v rovnakých podmienkach sa musí dať rovnaká odpoveď. Podľa ústavného súdu je diskriminačný taký postup, ktorý "rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne odôvodniť" (napr. Nálezy II. ÚS 159/07, III. ÚS 328/05, IV. ÚS 88/07). ... Povinnosť súdu rozhodovať v obdobných veciach rovnako a v prípade odklonu od judikatúry povinnosť uviesť dostatočné a presvedčivé dôvody pre tento odklon, jednoznačne vyplýva aj z požiadaviek právnej teórie. Pravidlo, že kto sa chce odchyliť od súdneho precedentu alebo ustálenej judikatúry, musí pre odklon uviesť dostatočný dôvod (a teda nesie bremeno argumentácie), je považované za jedno zo základných pravidiel racionálnej právnej argumentácie (napr. ALEXY, R.: A Theory of Legal Argumentation. A Theory of Rational Discourse as Theory of Legal Justification. Oxford: Clarendon Press, 1989, s. 277 - 278).

63. Predmet správneho konania, ktorým sa správne orgány zaoberali, a od ktorého sa následne odvíjajú otázky, ktoré správne orgány skúmajú, v danom prípade predstavuje skutočnosť, či v konaní došlo k spáchaniu priestupku na úseku práva na prístup k informáciám. V prejednávanej veci dospeli k záveru, že skutok, o ktorom sa koná, nie je priestupkom, preto správny orgán prvého stupňa rozhodol tak, že konanie zastavil a žalovaný následne jeho rozhodnutie potvrdil a odvolanie žalobkyne zamietol. Uvedený výrok je výrokom o merite veci. Výrok o náhrade trov správneho konania, ktorým bola žalobkyňu uložená povinnosť uhradiť štátu trovy konania vo výške 16,- € podľa § 79 ods. 1 zákona o priestupkoch, je výrokom, ktorý je výrokom o merite veci určovaný, teda od neho závisí. V danom prípade bola žalobkyňu uložená predmetná povinnosť v zmysle cit. zákonného ustanovenia, pretože bola navrhovateľkou v priestupkovej veci, v ktorej obvinený z priestupku nebol uznaný vinným. V zmysle § 79 ods. 1 druhej vety zákona o priestupkoch trovy konania sa uhrádzajú paušálnou sumou, ktorú ustanoví Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky po dohode s Ministerstvom financií Slovenskej republiky všeobecne záväzným právnym predpisom. Oba uvedené výroky vytvárajú celok, ktorý je najdôležitejšou časťou rozhodnutia, keďže sú v ňom určené konkrétne práva a povinnosti účastníkov konania, samotná podstata veci je však zachytená vo výroku o merite. Výrok o trovách správneho

konania naň síce obsahovo nadväzuje, ale nie je spôsobilý existovať samostatne bez meritórneho výroku o samotnom výsledku konania, nemôže byť preto vnímaný ako samostatný predmet súdneho prieskumu, ktorý by v tomto prípade zakladal aktívnu legitimáciu žalobkyne na podanie žaloby v uvedenej časti.

64. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti, Najvyšší súd Slovenskej republiky námietky sťažovateľky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako nedôvodné, keď tieto neboli spôsobilé spochybniť vecnú a právnu správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Z týchto dôvodov potom najvyšší súd kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

65. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 167 ods. 1 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 SSP tak, že účastníkom nepriznal nárok na náhradu trov tohto konania, keďže žalobkyňa (sťažovateľka) nebola v tomto konaní úspešná a žalovanému právo na náhradu trov v konaní pred správnymi súdmi zásadne neprináleží.

66. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.